

Підсумовуючи, варто зазначити, що впровадження відшкодування ПДВ є позитивною тенденцією, оскільки стимулює представників бізнесу до соціально відповідальної поведінки, що дає змогу отримати економічний ефект без зайвих навантажень. Проте механізм такого відшкодування потребує удосконалення з тією метою, щоб ним могли скористатися не лише великі підприємства, але і представники середнього і малого бізнесу. Визначальним критерієм для цього, передусім, повинні стати сумлінність платника податків, а не які-небудь інші " корупційні " чинники. Перелічені нововведення, звичайно, лише частково вирішують проблеми підприємств і тому на сучасному етапі розвитку ринкової економіки в Україні необхідно вжити низку заходів щодо покращення ситуації з відшкодуванням ПДВ.

Література

1. Офіційний вісник України // Економіка // серпень, 2012.
2. Постанова Кабінету Міністрів України № 1238 від 27.12.10.
3. Рижий І.М. Підвищення ефективності використання ПДВ як регулятора економічного розвитку держави в умовах глобалізації / І.М. Рижий // Інвестування: практика та досвід. – 2009. – № 18. – С. 35-38.
4. Титаренко М. Співні питання щодо особливостей сплати ПДВ / М. Титаренко // Вісник податкової служби України. – 2010. – № 4. – С. 54-57.
5. Вісник податкової служби України № 1 січень 2013. – С. 15-18.
6. Иностранные инвесторы озвучили претензии к Украине. [Электронный ресурс]. – Доступный с <http://4post.com.ua/rus.4post.com.ua/economics/139074.html>.

Червинская О.С., Батко М.И. Преимущества и недостатки возмещения налога на добавленную стоимость

Проанализированы преимущества и недостатки возмещения налога на добавленную стоимость, а также пути улучшения этой процедуры. Высказано соображение о необходимости внедрения данной системы, учитывая экономическую ситуацию в Украине. Указаны тенденции, которые стимулируют представителей бизнеса к социально ответственному поведению, позволяющему получить экономический эффект без лишних нагрузок.

Chervinska O.S, Batko M.Yo. Advantages and disadvantages of refund of value added tax

The article analyzes the advantages and disadvantages of refund of value added tax, as well as ways to improve this procedure. Proposed to implement this system, given the economic situation in Ukraine. It should be noted that in the article along with the advantages and disadvantages outlined trends that encourage businesses to socially responsible behaviour, which make the economic effect without undue stress.

УДК 330.341.1

Доц. З.В. Юринець, канд. екон. наук;
магістрант Д.Б. Задорожений; магістрант В.В. Звір –
Львівський НУ ім. Івана Франка

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

Розглянуто поняття інноваційної діяльності, завдання та умови управління інноваційною діяльністю. Досліджено досвід розвитку інноваційної діяльності у США та Японії. Проаналізовано сучасний стан інноваційної діяльності в Україні та перспективи її розвитку. Подано перелік факторів, що стримують розвиток інноваційної діяльності в Україні, і комплекс заходів для її активізації.

Ключові слова: інновації, інноваційна діяльність, інноваційний розвиток, управління інноваційною діяльністю, закордонний досвід, фактори активізації інноваційної діяльності.

Постановка проблеми. Світова економічна криза, в умовах глобалізації суспільних і соціально-економічних відносин, зумовила переорієнтацію основних цінностей та пошук країнами Євросоюзу прийнятної моделі економічного розвитку, яка забезпечувала б національну конкурентоспроможність і орієнтувала б національну економіку кожної країни на довготермінове зростання. Так, цією моделлю стала модель інноваційного розвитку, яка є тим фундаментом, що визначає економічну силу країни та її перспективи на світовому ринку.

Аналіз останніх досліджень та публікацій з проблеми. Питання інноваційної діяльності та її розвитку як ключового фактору економічного зростання досліджено у працях таких вчених, як О.І. Амоша, Б.М. Андрушків, Ю.М. Бажал, О.Г. Богуславська, П.П. Гаврилко, М.П. Денисенко, О.І. Заклекта, Н.Б. Кирич, А.В. Колодійчук, Н.В. Краснокутська, І.М. Підкамінний, С.Ф. Покропивний, А.В. Посипайло, Я.В. Риженко, О.М. Сазонець, О.М. Собко, П.С. Харів, Г.Ф. Хартоняк та ін. Проте окремі проблемні аспекти розвитку інноваційної діяльності в Україні залишаються не вирішеними і потребують подальших наукових пошуків.

Мета роботи полягає у дослідженні особливостей розвитку, управління інноваційною діяльністю в Україні та провідних країнах світу й у визначенні факторів, які стримують інноваційний розвиток нашої держави.

Виклад основного матеріалу. Європейський вибір України на шляху інтеграції у високотехнологічне конкурентне середовище зумовив необхідність формування та запровадження інноваційної моделі розвитку, яка повинна була забезпечити високі та стабільні темпи економічного зростання, вирішити певні соціальні й екологічні проблеми, забезпечити конкурентоспроможність національної економіки, підвищити експортний потенціал країни, гарантувати їй економічну безпеку та чільне місце в Європейському Союзі. Досягнення цих цілей, згідно з моделлю інтенсивного розвитку, має забезпечувати інноваційна діяльність [2, с. 28].

Згідно із Законом України "Про інноваційну діяльність", інноваційна діяльність – діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг [1]. На нашу думку, інноваційна діяльність – це спільна діяльність учасників ринку в єдиному інноваційному процесі з метою створення і реалізації інновації. Варто виокремити такі задачі та умови управління інноваційною діяльністю, як на макро-, так і мікрорівні (табл. 1).

Як свідчить статистика, багато підприємств не використовує інноваційні розробки через низку факторів, які стримують інноваційну діяльність, особливо під час фінансової кризи. Країни з розвинутою ринковою економікою знайшли вихід з кризового стану. Вони впровадили зміни у законодавстві, організаційній та фінансовій сфері підприємств, що стимулюють активізацію інноваційної діяльності. Аналіз такого зарубіжного досвіду та його подальше врахування українськими підприємствами дасть змогу реалізовувати конкурентоспроможну

продукцію на світовому ринку. Можна виділити декілька груп факторів впливу на інноваційну діяльність, що сприяють активізації інноваційної діяльності: економічні, організаційні, законодавчі та соціальні фактори [4, с. 130].

Табл. 1. Задачі та умови управління інноваційною діяльністю [13]

Задачі та умови управління інноваційною діяльністю на рівні держави	Задачі та умови управління інноваційною діяльністю на підприємстві
Формування державної інноваційної стратегії	Формування інноваційної стратегії підприємства
Створення державної інноваційної політики, що визначає пріоритетні напрями розвитку галузей економіки тощо	Створення інноваційної політики, що підтримує перспективні напрями діяльності суб'єкта господарювання
Створення сприятливого інноваційного клімату для економіки загалом	Створення й оцінювання інноваційної програми, проєктів, портфеля підприємства
Реалізація державної інноваційної програми розвитку галузей, економіки	Реалізація інноваційної програми на підприємстві
Підвищення рівня інноваційної активності країни	Підвищення рівня інноваційної активності підприємства

Як приклад розвитку інноваційної діяльності для України варто використати досвід таких розвинених країн, як США та Японія. США є найбільшим імпортером і посідає друге місце у світі за обсягом експорту товарів і послуг. Японія – порівняно невелика, бідна на природні ресурси країна, яка зазнала поразки у Другій світовій війні з великими втратами, проте посідає перше місце у світі за кількістю патентів на душу населення і вважається передовим виробником сучасної електроніки і робототехніки. Сукупна частка цих країн у світовому валовому продукті становить 30 %.

Японській моделі менеджменту притаманні: висока якість і низькі витрати, різноманітність моделей продукції та їх характеристик, система бережливого виробництва, ставлення до співробітників як до важливого активу компанії, довічний найм, лідерство на основі консенсусу, міцні зв'язки між компаніями, довгострокові цілі, внутрішня диверсифікація в галузі, що швидко розвивається, тісні взаємовідносини з урядом.

Лідерські позиції японських промислових компаній визначаються чинниками інноваційного управління, до яких належать:

- 1) розширене фінансування прикладних досліджень і дослідно-конструкторських розробок нових технологій, всебічне заохочення винахідництва та наукової діяльності;
- 2) оригінальна система виробничого менеджменту й ефективність стилю керівництва, націленого на взаємодію з персоналом усіх рівнів;
- 3) філософія "Кайдзен".

Головною особливістю управління японських компаній, на відміну від компаній США, є те, що їх мета полягає не в тому, щоб одержати прибуток у максимально короткий термін, а в тому, щоб забезпечити постійне довгострокове зростання. Згідно з багатьма теоріями, успіхи Японії приписують особливим національним якостям – схильності до узгоджених дій на всіх рівнях від приватного до загальнонаціонального. Внаслідок цього вся японська нація об'єдналась, підкоривши свої особисті інтереси загальнонаціональним цілям. Японські

фірми надають великого значення творчій ініціативі працюючих і заохочують новаторський процес під гаслом "Винахідництво – це життя інженера". Японський менеджмент виходить із принципів орієнтації на процес покращення стандартів, якості, адаптивності й досконалості продукту, спрямованості на вирішення науково-технічних завдань експериментального і прикладного характеру, які мають комерційне значення, залучення робітників до творчого процесу, колективізм в ухваленні рішень.

Проте помилковою є думка, що в японських корпораціях структура повноважень повністю децентралізована і найпоширенішим в ухваленні рішень є метод "знизу вверх". Саме в японських компаніях влада централізована, але в рамках цієї централізації беруть участь підсистеми, а для ухвалення рішень необхідний консенсус. Вище керівництво успішно діючих японських компаній орієнтовано на перспективу, виявляє ініціативу в ухваленні інноваційних рішень і наполегливо їх реалізує. Проте в межах групи рішення приймаються з участю всіх членів групи на основі консенсусу. Отже, в японських компаніях використовують широкий діапазон підходів до управління інноваціями залежно від керівництва корпорацій. Велику увагу приділяють створенню глобальної сітки патентування. Жорстка конкуренція йде за те, хто швидше запатентує свою продукцію не тільки у себе в країні, а й у світі. Японські фірми використовують комплексний підхід до інноваційної діяльності, починаючи від організації виробництва, наприклад система "Just in time", яка була розроблена компанією "Toyota" і тепер використовується в США та в інших країнах, і до "тотального контролю якості". НДДКР, дизайн, інжиніринг і промислове виробництво були інтегровані в один циклічний виробничий процес. Нова парадигма менеджменту людських ресурсів набула поширення, що сприяло участі всіх працюючих у розробленні й реалізації інноваційних ідей. Суть цієї парадигми полягає в тому, що робітники одержують інформацію про діяльність компанії, знання і навички, які використовують для досягнення цілей компанії [6, с. 203]. З метою розвитку знань компанії реалізують спеціальні навчальні програми (гуртки якості), вводять нові принципи в систему заробітної плати та стимулювання персоналу, створюють команди (творчі проєктні групи), у яких працюють спеціалісти з вивчення ринку, інженери, розробники і технологи, виробники, науковці.

Під час створення гуртків якості використовують такі принципи:

1. Добровільності. Гуртки повинні створюватися на добровільній основі. Вони формуються як невеликі групи робітників одного підрозділу, що займаються на добровільних основах проблемами управління якістю.
2. Самовдосконалення. Члени гуртка повинні виявляти бажання вчитися. Водночас вони підвищують свій освітній рівень, удосконалюються у виробничому (професійному) відношенні, вивчають питання управління.
3. Взаєморозвитку. Члени гуртка повинні прагнути до розширення свого кругозору і співпрацювати з членами інших гуртків, тобто мають підвищувати свою культуру.
4. Загальної участі в остаточному підсумку. Кінцевою метою гуртків якості повинна стати повноцінна участь усіх робітників в управлінні якістю [10, с. 143].

Також популярною в Японії стала відома у всьому світі система тотального контролю якості (TQC) – ефективна система, що поєднує діяльність різних підрозділів організації, відповідальних за розробку параметрів якості, підтримання досягнутого рівня якості та його підвищення, для забезпечення виробництва й експлуатації виробу на найбільш економічному рівні, за повного задоволення вимог споживача.

Головними рисами тотального контролю якості в Японії є те, що: контроль якості ґрунтується на професійних і особистих якостях робітників, починається з навчання і закінчується навчанням (загальне навчання старших і середніх менеджерів, а також робітників); рух на підтримку поширення системи тотального контролю якості є загальнонаціональним; усвідомлення того, що якість первинна, а прибуток вторинний; тотальний контроль якості орієнтований на покупця, а не на виробника. Завдання виробника не в тому, щоб виробити продукт, а в тому, щоб його товар міг бути проданим і задовольнив споживача [6, с. 206].

Не менш важливою в інноваційному розвитку Японії стала філософія "Кайдзен". Вперше філософію "Кайдзен" було застосовано у деяких японських компаніях (включаючи "Toyota") і поширилася по всьому світу. "Кайдзен" – філософія, яка фокусується на безперервному вдосконаленні процесів виробництва, розробки, допоміжних бізнес-процесів і управління, а також всіх аспектів життя організації. У філософії "Кайдзен" організації безперервно покращують усі функції бізнесу, в чому задіяні всі працівники – від директора до звичайного робітника. Покращуючи стандартизовані дії та процеси, "Кайдзен" має на меті усунути всі втрати.

Для американської системи характерним є делегування всіх питань, пов'язаних із забезпеченням якості, певному адміністративному підрозділу, що спеціалізується на аналізі якості продукції і контролі. Усі ці функції організовують спеціалісти підрозділу. Керівники американських компаній підходять до управління інноваціями (і фірмою загалом) насамперед з позиції прибутковості, увагу приділяють тільки значним інноваціям. У США невеликі і середні (ризикові) фірми є інноваційно-успішними, а традиційні гіганти часто втрачають свої позиції. Інноваційні фірми і компанії працюють саме як група людей, організованих для постійної інновації. Управління організацією будується так, що зміни стають нормою. Порівняння кількості створених нових компаній у США та Японії відносно загальної кількості компаній наведено у табл. 2.

Табл. 2. Відсоток нових компаній у США та Японії відносно загальної кількості компаній [9]

	1969	1972	1975	1978	1981	1984	1987	1990	1993	1996
Японія	6,5	7,0	6,1	6,2	6,1	4,7	4,2	4,7	4,7	3,7
США	-	-	-	-	-	14,3	14,8	13,8	13,5	13,7

Основна перевага американської організації інноваційної діяльності полягає в децентралізації дослідних підрозділів, незважаючи на диверсифікованість компанії. Централізовано відбувається лише ухвалення стратегічних інноваційних рішень – інвестування мільярдних коштів на НДДКР, розроблення но-

вого продукту чи проекту. Такі стратегічні питання не можна делегувати вниз. Крім того, децентралізація ефективна з точки зору мотивації персоналу, швидкої винагороди за досягнення, у протилежному разі люди залишають організацію. Японці більше орієнтовані на компанію (фірму, довічний найм), тому потреби в тій мотивації, яку дає децентралізація, у них менше. У США грошова винагорода і загроза її втрати необхідні для мотивації керівництва відділенням: у цьому випадку відповідальність має бути чітко визначена, щоб було зрозуміло, до яких результатів керівництво має прагнути [6, с. 210].

У США фінансові ресурси надходять як від держави, так і від приватних фірм, організацій. Фінансування всіх розробок і нововведень у США здійснюється приблизно в таких пропорціях: 35 % – з федерального бюджету (близько 200 млрд дол. США); 60 % – за рахунок власних коштів компаній; 5 % – з коштів урядів штатів та органів місцевого самоврядування. Університети, коледжі та приватні неурядові організації беруть участь у фінансуванні науково-дослідної діяльності і конструкторських розробок (НДДКР) на рівні 5-6 %. Для системи державної підтримки інновацій в США останнім часом характерний розподіл програмно-цільового підходу. Фінансування зосереджене як на пріоритетних технологічних (біотехнологія, енергетика, електроніка, охорона здоров'я), так і галузевих напрямках (аерокосмічний, військово-промисловий тощо). Близько 75 % НДДКР в аерокосмічній промисловості здійснюється на державних асигнуваннях. Наукові дослідження щодо виробництва нових матеріалів на 35 % фінансує держава. Переважну частину даних розробок фінансує федеральним урядом через систему грантів. Виконавча влада в США є провідником національної політики у сфері інноваційної діяльності. При цьому федеральний уряд не має централізованого органу управління науковими розробленнями і здійснює цю діяльність через невелику кількість агентств і компаній. Комерціалізацію результатів НДДКР регулюють понад 20 законів і указів президента США, що забезпечують баланс інтересів приватних компаній-споживачів НДДКР, університетів і держави як основного інвестора НДДКР.

Починаючи з 80-х років, американські великі корпорації здійснили кардинальну перебудову своїх структур управління інноваційною діяльністю. Наприклад, у структурі "General Motors" було створено проектно-цільову групу з розроблення нової моделі малолітражного автомобіля, водночас фірма орієнтувалась і на створення нової системи наскрізного управління, завдяки якій передбачалися розвиток горизонтальних взаємозв'язків між підрозділами, введення нових принципів у систему заробітної плати і стимулювання персоналу. Компанія "Crysler" розширила делегування повноважень. У 1990 р. вона вивела на ринок серію нових автомобілів, які користувались популярністю. У 1994 р. обсяг продажу зріс (порівняно з 1993 р.) на 20 %, а прибуток підскочив на 246 %. Кожний співробітник одержав винагороду в розмірі 8 тис. дол. (рекорд за весь час існування компанії). Секрет успіху, як зазначив голова компанії Роберт Ітон, у розширенні повноважень. Р. Ітон продовжує політику Лі Якокки початку 1980-х років. Як стверджує менеджер, з того часу, як він прийшов у "Crysler", він жодного разу не брав участі в ухваленні рішень відносно товарів. Для розроблення нової моделі або вдосконалення старої створюється самокоро-

вана міжфункціональна команда, яка несе певну відповідальність за долю проекту. Вищий менеджмент пропонує лише ідею, ставить перед командою високі цілі та дає робітникам повну свободу дій. Якщо виникають проблеми і розбіжності, вони вирішуються командою без участі керівництва. За словами Р. Ітона, "ми не заважаємо, і люди працюють набагато краще, ретельніше, з гордістю. Чи буде проект успішним, чи провалиться – цілком залежить від безпосередніх його учасників". Одним з результатів подібної організації є зниження витрат на розроблення нових моделей і висока швидкість виходу на ринок [6, с.211].

На сьогодні в Україні рівень інноваційної активності, впровадження інновацій та відтворення ринкового сегменту виробництва інноваційної продукції залишається недостатнім для забезпечення інноваційного прориву національної економіки. Згідно з даними Державної служби статистики України, за останні роки інноваційна активність промислових підприємств була такою (табл. 3) [5]:

Табл. 3. Інноваційна активність промислових підприємств України протягом 2006-2012 рр.

Показник	Рік						
	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Питома вага підприємств, що займалися інноваціями, %	11,2	14,2	13,0	12,8	13,8	16,2	17,4
Загальна сума витрат підприємств, що займалися інноваціями	6160,0	10850,9	11994,2	7949,9	8045,5	14333,9	11480,6
Питома вага підприємств, що впроваджували інновації, %	10,0	11,5	10,8	10,7	11,5	12,8	13,6
Кількість впроваджених нових технологічних процесів	1145	1419	1647	1893	2043	2510	2188

Таким чином, державі необхідно спрямувати свою діяльність на створення сприятливих умов для активізації інноваційної діяльності всіх учасників інноваційного процесу "ідея – дослідження – виробництво – реалізація"; стимулювання інтеграції вітчизняних підприємств до реалізації міжнародних проектів високотехнологічного виробництва.

Стратегія інноваційного розвитку України має стати тією основою, яка дасть змогу забезпечити вдосконалення системи генерації знань, формування цілісної інноваційної інфраструктури та системи трансферу технологій, підвищення ефективності управління інтелектуальною власністю, стимулювання попиту на інновації [7, с. 26]. Однак у практиці України інноваційний розвиток не став однією з головних характеристик зростання її економіки. Протягом кількох років спостерігались позитивні тенденції, але вони мали переважно тимчасовий характер і змінювалися слабкими зрушеннями в економіці. Це свідчить про те, що інноваційні процеси в Україні є нестійкими та позбавлені чітких довготермінових стимулів для інноваційної діяльності [1, с. 28].

Спеціалізованими органами державного управління було зроблено чимало справ для нівелювання руйнівного впливу, завданого трансформаційною кризою інноваційній сфері. Проте пріоритетні орієнтири вищих органів влади постійно знаходилися у сфері вирішення гострих поточних економічних проблем. Аналізуючи розподіл функцій управління між вищими органами державної влади, функції міністерств та відомств з питань науково-технічної іннова-

ційної політики, можна стверджувати, що апарат більшості міністерств та відомств не налаштований на послідовне проведення інноваційної політики. Втім, і основний для інноваційної політики Закон "Про інноваційну діяльність", сприяючи організації інноваційної діяльності, все ж оминає її основні аспекти, залишаючи поза увагою основне питання – базові інновації [11, с. 151].

В Україні, яка має високі показники розвитку сфер, що є первинними джерелами інноваційного розвитку, інноваційний потенціал використовується, порівняно з іноземними країнами, менш ефективно. Це створює загрозу перетворення України у державу, яка експортує сировинні ресурси для промислового та інтелектуального виробництва [8, с. 164]. Стан інноваційної діяльності в Україні більшість експертів-науковців визначають як кризовий і такий, що не відповідає сучасному рівню інноваційних процесів у країнах, для яких інноваційний розвиток є пріоритетним завданням економічної стратегії [3, с. 184]. У табл. 4 наведено основні чинники, що стримують розвиток інноваційної діяльності підприємств [12, с. 47].

Табл. 4. Чинники, що стримують інноваційну діяльність вітчизняних підприємств

Чинник	Частка підприємств, %
Нестача власних коштів	83,0
Недостатня фінансова допомога держави	56,6
Великі витрати на нововведення	55,9
Високий економічний ризик	38,9
Недосконалість законодавчої бази	37,7
Тривалий термін окупності нововведень	34,6
Відсутність коштів у замовників	31,7
Нестача інформації про нові технології	19,5
Відсутність можливостей для кооперації з іншими підприємствами та науковими організаціями	18,5
Нестача інформації про ринки збуту	18,3
Відсутність кваліфікованого персоналу	17,2
Відсутність попиту на продукцію	16,0
Несприйнятливність підприємства до нововведень	14,5

3-поміж сприятливих чинників для впровадження нововведень виділяють такі: здатність керівників підприємств і персоналу визначати та оцінювати економічні, соціальні, технологічні зміни у зовнішньому середовищі; орієнтація керівників на довгострокову перспективу, наявність чітких стратегічних цілей; розвинена система збуту і маркетингу, що здатна оцінювати ринкові тенденції; безперервний пошук нових ринкових пропозицій; вміння аналізувати й реалізувати нові ідеї. Зовнішніми чинниками вливу є: старіння наявних товарів (скорочення життєвого циклу), виникнення нових потреб покупців, зміна (вплив моди) смаків і пріоритетів споживачів, підвищення рівня конкуренції [11, с. 153].

Щоб в Україні все ж таки розвивалась інноваційна діяльність, необхідно здійснити комплекс організаційно-економічних заходів, що охоплюватимуть: проведення ефективної державної інноваційної політики, погоджуючи темпи і пропорції розвитку науки, технологій і виробництва; вдосконалення механізму

захисту прав інтелектуальної власності та процедур патентного захисту інновацій; забезпечення сприятливого клімату для створення власних наукомістких виробництв повного циклу завдяки використанню різних форм державної підтримки; розвиток інноваційної інфраструктури через покращення системи інформаційного забезпечення інноваційної діяльності, сертифікації та впровадження розробок, підготовки і перепідготовки кадрів; забезпечення комерціалізації наукових результатів завдяки формуванню основ для ефективного партнерства державного та підприємницького секторів в інноваційній сфері; розширення міждержавного співробітництва у галузі наукових розробок та інноваційної діяльності, координації зусиль у питаннях розвитку пріоритетних для кількох держав напрямів.

Висновки. Реалізація розглянутого комплексу організаційно-економічних заходів щодо розвитку інноваційної діяльності в Україні дасть змогу значно підвищити рівень інноваційної активності промислових підприємств, стабілізувати прискорений процес оновлення виробництва, ефективно використовувати внутрішні та залучені зовнішні інвестиції на інноваційну діяльність. Провідним напрямом у процесі переходу України до інноваційного розвитку має стати поліпшення інвестиційного клімату в Україні і всебічне стимулювання національного капіталоутворення та інвестиційних процесів. Також для всебічного розвитку інновацій в Україні можна використовувати досвід розвинених країн, таких як США та Японія, які займають лідируючі позиції у світовій інноваційній діяльності.

Література

1. Закон України "Про інноваційну діяльність" від 4 липня 2002 р., № 40 – IV. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.zakon1.rada.gov.ua>.
2. Амоша О.І. Інноваційний шлях розвитку України: проблеми та рішення / О.І. Амоша // Економіст. – 2008. – № 6. – С. 28-34.
3. Вівчар О.Й. Інноваційна діяльність в Україні та напрямки її розвитку / О.Й. Вівчар, Н.М. Паранька // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2011. – Вип. 21.9. – С. 183-187.
4. Гвоздю С.Ю. Зарубіжний досвід активізації інноваційної діяльності на підприємствах / С.Ю. Гвоздю // НУ "Львівська політехніка". – Львів : Вид-во НУ "Львівська політехніка", 2011. – С. 130-131.
5. Державна служба статистики : Изд-во "Наука" та інновації. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.ukrstat.gov.ua>.
6. Краснокутська Н.В. Інноваційний менеджмент : навч. посібн. / Н.В. Краснокутська. – К. : Вид-во КНЕУ, 2003. – 504 с.
7. Луцька Н.І. Теоретичні основи і практика запровадження інновацій в Україні / Н.І. Луцька // Інвестиції: практика та досвід. – 2009. – № 20. – С. 26-28.
8. Порохня В.М. Дослідження інноваційної діяльності в Україні та напрямки їх розвитку / В.М. Порохня, О.В. Рубінчик // Держава та регіони. – 2009. – № 4. – С. 163-166.
9. Портер М. Японская экономическая модель: Может ли Япония конкурировать? / Майкл Портер, Хиротака Такеути, Марико Сакакибара : пер. с англ. – М. : Изд-во "Альпина Бизнес Букс", 2005. – 262 с.
10. Сілін Р.І. Практика тотального менеджменту : навч. посібн. / Р.І. Сілін, Р. Коуп; Технол. ун-т Поділля. – Хмельницький : Вид-во ТУП, 2000. – 248 с.
11. Скрипко Т.О. Інноваційний менеджмент : підручник / Т.О. Скрипко. – К. : Вид-во "Знання", 2011. – 423 с.
12. Щербань В.М. Товарно-інноваційна політика : навч. посібн. / В.М. Щербань, Л. Л., Козубенко. – К. : Вид-во "Кондор", 2006. – 396 с.

13. Юринець З.В. Інвестиційний та інноваційний менеджмент / З.В. Юринець, Л.Й. Гнилянська. – Львів : Вид. центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2012. – 320 с.

Юринець З.В., Задорожний Д.Б., Звир В.В. Развитие инновационной деятельности в Украине и мире

Рассмотрены понятие инновационной деятельности, задачи и условия управления инновационной деятельностью. Исследован опыт развития инновационной деятельности в США и Японии. Проанализированы современное состояние инновационной деятельности в Украине и перспективы ее развития. Приведён перечень факторов, которые сдерживают развитие инновационной деятельности в Украине и комплекс мероприятий для ее активизации.

Ключевые слова: инновации, инновационная деятельность, инновационное развитие, факторы активизации инновационной деятельности.

Yurynets Z.V., Zadorozhny D.B., Zvir V.V. Development of innovative activity in Ukraine and worldwide

The concept of innovative activity, tasks and condition of management innovative activity is considered. Experience of development of innovative activity is investigated in the USA and Japan. The modern state of innovative activity in Ukraine and prospect of her development is analysed. The list of factors that restrain development of innovative activity in Ukraine and complex of measures for her activation is given.

Keywords: innovations, innovative activities, innovative development, the management of innovative activity, foreign experience, the factors of innovative activity.